

[Justitsministeren.]

Personer. Jeg deler selvfølgelig dette Haab, men jeg har benyttet enhver Lejlighed til at sige: Man maa ikke tro, at man blot ved en ændret Lovgivning kan forandre Mentaliteten hos en stor Mængde Kvinder. Det viste sig da ogsaa i Rusland, at uanset at man i en Aarrække overhovedet ikke havde nogen Straf paa dette Omraade, men betragtede Svangerskabsafbrydelse som en anerkendt Ting, florerede Kvaksalverne; der var en Mængde Kvinder, som stadig gik til Kvaksalvere. Naar man nu ved, hvor mange Aarsager der kan spille ind: Familieforhold, Stilling, Naboers Syn paa disse Spørgsmaal, o. s. v., o. s. v., saa maa Mentaliteten over for den svangre Kvinde uden for Ægteskab forandres i en ganske anden Grad, end det hidtil har været Tilfældet, for at man skal kunne være sikker paa — uanset Socialreformen endda —, at det overvejende Flertal af Kvinder i den Situation gaar til Lægerne. Jeg vil gerne i saa Henseende værgе mig mod en senere Kritik. Jeg har aldrig tænkt mig Muligheden af, at man ved denne Lov eller ved nogen som helst Lov, som den danske Rigsdag skulde kunne blive enig om, vilde kunne afværge, at Kvaksalverne kom til at optræde i vid Udstrækning; dertil kræves, som sagt, et ganske andet Syn i store Kredse af Befolkningen end det, der hersker i Øjeblikket.

Esther Malling Pedersen: Med Hensyn til Pastor Bartholdys Indsigelse og den Protest, der er rejst imod den, vil jeg gerne have Lov til at paapege, at begge Dele, havde jeg nær sagt, bekræfter, hvad jeg har gjort opmærksom paa: at denne Paragraf er uklar. De, der har haft Indsigt, har forstaaet, hvad Sagen drejer sig om, bliver der skrevet i Protesten, men en Lovparagraf bør jo dog affattes saaledes, at der ikke skal en særlig Indsigt til for at forstaa, hvad der menes med den.

Naar den højtærede Justitsminister vil lade Spørgsmaalet om Leumbach og Klinikkerne ligge, skal jeg selvfølgelig ikke tage det op igen; men jeg kan ikke se rettere, end at det er et rimeligt Ønske at faa en nærmere Redegørelse for, hvordan disse Klinikker skal indrettes, og ikke mindst, hvem der skal præge dem.

Den højtærede Justitsminister sagde, at han havde studeret Befolkningsspørgsmaal, før jeg blev født — jeg maa have Lov til at takke for denne Kompliment, det er den smukkeste, jeg længe har faaet, og jeg skal nok vogte mig for at vise den højtærede Minister min Døbeseddel. I øvrigt vil jeg

gerne betone, at jeg selvfølgelig ikke har udtalt Tvivl om, at den højtærede Minister ser med stor Alvor paa sin Lov, men der kan ses paa den ud fra forskellige Synspunkter. Det er det, jeg har pointeret, og jeg vil gerne endnu en Gang gentage, at den Lovgivning, vi her staar over for, angaar ikke alene Læger og Jurister, men ogsaa Opdragere, Fædre og Mødre, alle, der føler et Ansvar for vor Ungdom og for vort Folks aandelige Sundhed.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Ændringsforslag Nr. 1

forkastedes med 38 Stemmer mod 22.

Ændringsforslag Nr. 2

forkastedes med 38 Stemmer mod 14.

Lovforslagets §§ 1—14 (se Tillæg C. Sp. 1781) samt dets Overgang til tredie Behandling.

vedtoges uden Afstemning.

Man gik derefter til.

Anden Behandling af Forslag til Lov om Ophævelse af § 242 i Borgerlig Straffelov af 15. April 1930.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 2259; Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 3045).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer og Spørgsmaalet om dets Overgang til tredie Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslagets §§ 1 og 2 (se Tillæg C. Sp. 1789) samt dets Overgang til tredie Behandling.

vedtoges uden Afstemning.

Den følgende Sag var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Ændring i § 235 i Borgerlig Straffelov af 15. April 1930.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 2259; Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 3045).